

lufe katufsesse. „Mis?“ kisedati igalt poolt: „üm-
margused ratad? Ei se wõdi ial tõsi olla!“ Jaama-
isand talutas mõninga ligemale, lüüas neid ninaga
ratapõia külge, et igamees ise seda ime lugu haisutaks.
Ja kas ja imet nääd! kes seda wõis uskuda: wantri
ratad olid ümmargused! — —

Kelle sulg jõuaks seda kära ja müramist üleskir-
jutada, mis nüüd igalpool Luisulas tõusis! Kes
Luisulaste päris kumbeid ei tunneks, ei wõiks seda
ial uskuda, ja siiski on kõik selge tõsi. Tül aega
ei leitud rahwa keskel hommikust õhtuni muud jutu,
kui ümmargustest ratastest. Seda ilmunud imet kuu-
lutati kõrtsides, külades ja taluperedes, kuhu rahwast
kokojuhtus. Kõik senna aegani pimedad olid nüüd
korruga filmi põhä saanud, ehk arwasiid vähemalt,
seda kõik oma filmaga wantri külles nägewad, mis
teised laituseks neile eterääkisid. „Oh sa wõru-
kaelne petiskelm,“ kõlas mitmelt poolt, „kes meie
wantrid püüdis rikuda! Onneks, et osawa filmaga
jaama-isand neid rataid nägema juhtus; meie olek-
sime muidu seesugusi wantrid teadmata turult ost-
nud ja nendega sõitnud.“

„Armsad Luisulased,“ palus ue wantri peremees,
„andke mulle natuke aega, kunni teile pikemalt
äraseletan, kuda lugu minu wantri ratastega on!
Mina ei wõdi seda mite salata, et minu wantril ühe-
kordsed teljed, peenemad rummud, vähem kodaraid
ja looka paenutud põiad on, niisamuti ka juhitiwad
aisade külles. Seda ei teinud ma mite paha,
waid wantri kerguse pärast. Teisels püüdsin üle-

liiga puu raiskamist vähendada; meie päiwil läh-
wad metsad muidugi pääw pääwalt ifa kasinamaks.
Tuletage meele, teie olete juba mõnda hääd aastat
minu tehtud wantrid turult ostnud ja nendega sõit-
nud, ega tulnud kedagi weel tännini minu wantri
rataid laitma. Mitu sõitjad kiitsid pealegi wantrit
kergeks sõiduriistaks, misga weikem laps wõiks sõita.
Kudas siis nüüd ühekorraga wanter nõnda meelt
wasta teil läinud, et kedagi pikemalt minu wantrile
ei taha istuda?“ — „Jah“, kostsid mehed, „kes
seda wõis arwata, et teie wantril ümmargused ra-
tad olid! Meie sõitsime teadmata, sellepärast ei
tõuse se tännine süü meile patuks; aga nüüd, kus
asi fogemata awalikuks tõusnud, ei tohi meie mite
enam teie wantri peale istuda. Teie wanter peab
Kilplast pärite olema; minge nüüd sellega, kuhu
tahate: Luisulas ei kõlba seesugused sõiduriistad
kellegile.“ — „Minu pärast“ — kostis ue wantri
peremees — „istuge kõik posti, ja muu Lõlpla
wantrite peale, kus tont ise ratastey olnud!“

Seda üteldes istus ta wantrile ja sõitis loeu
tagasi. Luisulaste kärast ja müramisest ei pidanud
ta suuremat lugu, ega hakand oma wantrit teiste
seadma. Tema mõtles: „külap tuleb ükskord parem
aeg ka Luisulasse, kus pääwa walgus ööd saab
wõitma; seal wõtawad inimesed tänased tee kõrwa
wisatud ümmargused ratad, panewad neid wantrite
alla ja lähawad sõitma.“ Seal tuleb ühel pääwal
üks neist jaama-isandatest külawainule ja püiab filma-
nähteks ue wantri peremehe pääd paitada; aga kaks